

raga seisib ta kessel sure issandade seltsis kuüinga lõukoera palge ees ja ütles kumardades: „Üllewägga austatud kõrge kuüingas, armoline issand! kõrget suggu ollete ja suur, au ning wäe polest eesmine loom; wõtke siis armolikkult õigust möda ka tänagi miño wabbandlikko juttu kuulda. Teie kuüinglik arm weel truimad sullast ial ei leidnud kui miña, mis julgest tohhi tunnistada. Paljogi seisab praego teie aujärje ümber kes mind selle õnne pärrast wihtawad. Waenlaste kurjatahtlik walle kippub teie sõbrust mul lõppetama, agga tänõ wäna tadile! teie katsute igga asja põhjani läbbi ja kulete ni hästi süalluse kui kaebaja juttu; olgo nad küllalti selja tagga luisland ja mind taggajärrel fossinud, miña seisan kohlomata kohto ees ja mötlen: kül teie miño truust tunnete, mis sedda taggakuusomist mulle sadab.“ „Wai!“ kargatas kuüingas — „piddage lõuad finni! teie libbetelik lorci lähheb tuulde; awwalikkus tõusnud üllekohto tööd ahwardawad teile nuhtlust. Kas piddasite rahho leppingut, mis surest armust kõige ellajadele kulutasin ja wande sõnaga finnitasin? — Seal seisab leinaja kul Kannusjalg, kelle lapsed teie, üllekohtune warras! üksteise järrel enamist kõik ärrarõwisite! Armastust miño wasto püate, ussun ma, se läbbi üllestunnistada, et miño kuüinglikko wolle awwalikkult põlgate ja miño truui sullastele puusi teete. Waene Hints kautas ühhe silma ja terwise! Messikäppal lähheb mõni näddal

aega wallosaid awu parrandades. Toho, ärristeism! mis pikkemalt teiega waidlema affan: kaebajaid on ulgafeste, tõeks tehtud kurjusi küllalti; peasmist teil ei olle lota.“ Reinowadder kostis allandlikkult: „Armoline kuüinga issand, kas miña sellepärrast nuhtluse wärt! olli se ehk miño sü et Messikäp werise päga taggasi tulli? Kudda tõ nõnda palk! ütleb wäna tark sõna. Ülleliig julguseses kippus ka sõgge wäe kaupja tallomehhe meeswä kallale, ei kuulnud miño keeldu; maggus meekarje imõ pistis teina mõistuse — ei tohhi nimetada: kuhho? — Tükkasid tormlased tallopoead teina kerre peale, eks olnud Messikäppal tuggewust ja rammu küllalti wasto panna; sõimas ja wopsis rahwas tedda, mis ta siis kui wahwa mees neile laimu ja matsust kätte ei tassund enne kui jõkke pakko põggenes? — Ja kui issane kas Hints, kedda lahelt wasto wõtsin ja wõeraspeo roaga sõõtsin, ennast warguse eest ei oskand oida, waid miño sõbralikkõ nõu wasto õsel sallamahti kohtomehhe küni wargale pugges ja seal willetsat kahjo leidis: kas se siis miño sü? Wai kas miña nende pörase tõ pärrast nuhtluse wärt ollen? Sesuggune kohtomõistmine sadaks teie kuüinglikko aule iggawest äbbi! Agga teie käes wolle ning melewald; olgo asja otsus selgem kui selge, kohto otsus teie käes: teie wõite miñoga tehha, mis tahhate, tõusko sest mulle lasso ehk kahjo. Tahhate mind keta, küpsutada, ärrakägistada ehk mõegaga